

[Christmas Møller.]

Kredse. Man har jo altid Magt til at tage Spørgsmaalet op, hvis det skulde vise sig, at Forretningsordenen bliver misbrugt.

Ordføreren (Alsing Andersen): Jeg vil gerne sige til de Spørgsmaal, der er omtalt i Betænkningen fra anden Side, at jeg ganske kan slutte mig til de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Povlsen fremsatte om Emnet: de skriftlige Forespørgsler. Med Hensyn til Uge-Dagsorden, som der har været rejst Spørgsmaal om, er vi villige til at overveje dette og søge, om der muligvis kan findes en Ordning, der kan være tilfredsstillende for Tingets Medlemmer. Spørgsmaalet blev først rejst i et af Udvalgets allersidste Møder, hvor vi var ved at afgive Betænkning. Det er Hovedgrunden til, at man ikke er kommet videre med det end til at omtale det i Betænkningen.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, der er rejst om en ugentlig Spørgetime, maa jeg sige, at de Argumenter, der er fremført, efter min Mening ikke holder Stik. Man kan ikke, selv om jeg ikke er en principiel Modstander af selve Tanken, uden videre sammenligne med andre Lande og sige, at fordi de har noget saadant, bør vi ogsaa herhjemme gennemføre det. Man maa tage i Betragtning, hvorledes Forretningsordenen er i sin Helhed i de enkelte Lande, hvorledes Arbejdsmaaden er i de forskellige lovgivende Forsamlinger. Jeg vil gerne have Lov til at pege paa, at f. Eks. i Norge, Sverige, England, Tyskland, Holland og andre Lande, hvor man har en saadan Spørgetime med større eller mindre Hyppighed, har man netop en meget stærkt begrænset Taletid eller en helt anden Forretningsorden, saaledes at man kan sige, at der næsten ingen Adgang er for Medlemmerne til at rejse Spørgsmaal under Debatten. Det er derfor naturligt, at man i disse Lande har aabnet saadanne Aandehuller, hvor Medlemmerne er i Stand til at rejse Spørgsmaal overfor Regeringen. Efter vor Mening har man under Finanslovdebatten, under Debatten om Tillægsbevillingsloven og ved andre Lejligheder en saa rig Lejlighed til at rejse alle mulige Spørgsmaal, at det, naar vi staar overfor en Situation, hvor vi ellers er enige om at søge at rationalisere Arbejdet og tilrettelægge det paa en bedre Maade, blandt andet med det Formaal at søge at afkorte Rigsdagssamlingerne, vilde være ganske urimeligt at hægte et nyt Led til Forhandlingerne foruden dem, vi har i Forvejen. Jeg maa altsaa af disse rent

praktiske og sagligt velbegrundede Aarsager i Øjeblikket gaa imod denne Tanke.

Der har fra konservativ Side været rejst Spørgsmaal om, at der i Forretningsordenen skulde indsættes en bestemt Frist, indenfor hvilken det skulde være en Regerings Pligt at besvare en Forespørgsel eller en Interpellation. Jeg anser en saadan Bestemmelse for at være ganske unødvendig. Det er aldeles ikke almindeligt, at Regeringen udsætter Besvarelsen af Interpellationer i en urimelig Tid, og vi ved alle sammen, at det, der har givet Anledning til, at det konservative Folkeparti nu har rejst dette Spørgsmaal, som det aldrig har interesseret sig for før, er en ganske enkelt Episode, som var af rent partipolitisk Natur. Det konservative Folkeparti vidste meget vel, at det ikke ved en Forespørgsel kunde faa andet Svar end det, som i Forvejen var offentlig bekendt. Det kunde man ikke af rent praktiske Grunde, paa Grund af de Forhandlinger, som stadig førtes om en Række Enkeltheder i den Overenskomst, som var indgaaet. Den Forespørgsel, som det konservative Folkeparti stillede, var altsaa en rent politisk Månøvre, en politisk Aktion overfor den siddende Regering. Det bebrejder jeg aldeles ikke det konservative Folkeparti, det har det fuld Ret til at gøre, og det vil jeg aldeles ikke forhindre det i. Men det konservative Folkeparti kan ikke regne med, at man skal indrette Folketingets Forretningsorden efter de forskellige Aktioner, som Partiet fra Tid til anden maatte finde det rigtigt at rejse; der maa et mere solidt Grundlag til for at indsætte Bestemmelser i Forretningsordenen end Ønsker som dem, der her er Tale om fra konservativ Side.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen meldte sig jo ogsaa her blandt Modstanderne med den Motivering bl. a., at dette Forslag aabenbart var kommet frem paa direkte Foranledning af Valget den 16. November sidste Aar. Det ærede Medlem har efterhaanden faaet en sygelig Trang til at betragte sig selv som Midtpunktet i enhver Forhandling her. Der kan ikke ske noget her i Tinget, ikke fremsættes en Udtalelse, ikke stilles et Forslag, uden at det ærede Medlem regner med, at det er hans Nærværelse, der har foranlediget det. For os andre, jeg tror baade her i Tinget og udenfor, virker dette efterhaanden noget pudsigt, men det maa det ærede Medlem selv om, og naar han i øvrigt har Mangel paa Argumenter, saa maa han vel ogsaa bruge det. I øvrigt var det ærede Medlem i og for sig ikke særlig misfornøjet med